

неръ Лютеръ да направи необходимитѣ измѣрвания, но резултатътъ отъ тогавашното измѣрване билъ съвсѣмъ неблагоприятенъ: указало се, че повърхнината на Червеното море била 11 метра по-висока отъ повърхнината на Срѣдиземното море. По тази причина прѣдприятието било напуснато, защото се боели отъ много бързото и силно изливане на водитѣ отъ Червеното море въ Срѣдиземното, вслѣдствие на което каналътъ щѣлъ да бжде засианъ съ пѣсѣкъ.

Почти подиръ половинъ вѣкъ, въ 1846. и 1847. години, английскитѣ инженеръ Стефенсонъ, френецътъ Талабо, австриецътъ Негрелли и египетскитѣ ученъ Линартъ-Белльфонъ-бей, направили ново изслѣждане, отъ което се убѣдили, че срѣдниятъ уровень на водата въ Червеното море е по-високъ отъ уровня на Срѣдиземното море 16 сантиметра. Този резултатъ отъ единъ пжтъ отстранилъ всѣко страхуване отъ технически мжчнотии при осществлението на такова грамадно прѣдприятие, което си намѣрило новъ покровителъ въ лицето на Наполеона III., който гледалъ на това прѣдприятие, като на завѣщание отъ неговия чичо. Не закѣснѣлъ тѣй сжщо да се яви и изпълнителятъ за прокопаването на прочутия каналъ, въ лицето на Фердинанда Лесепса, синъ на бившия египетски вице-консулъ, който се прѣдалъ на това дѣло съ свойствената на южнитѣ хора разпаленостъ и въодушевление; той разбиралъ, благодарение на обширнитѣ си познания и проникателностъ, какъ да острани всичкитѣ прѣпятствия, които му се изпрѣчили на пжтя; той съумѣлъ да добие всичкитѣ необходими парични срѣдства за това съграждане, да поддържи енергията въ всичкитѣ други лица, заинтересирани въ това грамадно прѣдприятие и най-послѣ по единъ блѣстящъ начинъ извършилъ прокопаването на морския каналъ.

Прокопаването на канала започнало въ 1859. година. Отначало работили 20,000 феллахи, които се смѣнявали всѣки мѣсець, но и тѣзи легиони работници щѣли да бждатъ недостатъчни за такава исполинска работа, ако небѣше имъ дадена на помощъ пѣрнатата сила. Въ 1868. год. работили 12,000 души и около 20,000 коне, а